

Nieuwjaarsdienst

Wees stil en weet...

- * Intochtslied ps. 138: 1 en 3
- * stil gebed
- votum en groet

Onze hulp is in de naam des Heren die hemel en aarde gemaakt heeft die trouw is en trouw blijft en nooit laat varen het werk van Zijn handen - ook niet in ons persoonlijk bestaan.

Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus in de onmisbare gemeenschap met de Heilige Geest.

- * verootmoediging:
 - lied 449: 1 en 2
 - genadeverk. Jes. 44: 22
 - lied 449: 3 en 4
 - leefregel Rom. 13: 8 - 14
 - lied 449: 5
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: O.T. Psalm 46
N.T. Marc. 4: 35 - 41
- * lied 329: 1 en 2
- * preek n.a.v. Psalm 46: 11
- * lied 409: 1, 3 en 5
- * gebed/voorbede
- * slotlied 293: 1 - 3
- * zegenbede
- * als amen: lied 293: 4

collecte

***De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest is met u allen.***

Zo vierde je samen kerst in een gevoel van solidariteit en verbondenheid en stevende je af op de grens van het jaar en zo sta je in het nieuwe jaar er weer persoonlijk voor...

't Is al weer een aantal dagen dit jaar... wat gaat het worden voor u, jou en mij?

Hooft u bij de massa die geblinddoekt het jaar is ingestapt, op tast naar wat er komt: 'we zien het wel'...

En toch, als je die massa peilt, doet de onzekerheid van wat er voor je ligt – zo'n blanco jaar – heel wat mensen hunkeren naar wat vaste punten!

Geloof maar dat er heftig gelezen wordt in horoscopen...: 'wat houdt de toekomst voor mij in...?'

Omdat dit, volgens de bijbel, een gruwel is voor God, doen wij daar niet aan mee en zingen wij dapper liederen, geladen met vertrouwen in de toekomst...

Maar, hebt u dat nou niet, dat brok nieuwsgierigheid dat je ook wel eens zou willen weten wat de toekomst - dit nieuwe jaar 2004 – voor jou persoonlijk in petto heeft? Ik ergens wel hoor!

Weet u, het liefst zou ik van de Here God een woord voor elke dag ontvangen – een tekst als houvast, bemoediging of waarschuwing... een stukje onthulling! Licht voor elke dag!

En weet u wat nou het geweldige is, **God wil dat geven.**

De bijbel zegt immers dat het woord een licht wil zijn op ons pad?!

Maar, dan moet je wel per dag God de ruimte geven om te spreken in en door zijn woord. Kennen we God zo?

Zo wil God zijn, een *levende* God...

Geen monoloog, alleen maar van mijn kant naar Hem toe, maar ook heel concreet een spreken van Hem naar mij toe – want wat heb je anders aan zo'n woord als dat van ps. 46: '*God is ons een toevlucht en sterkte, ten zeerste bevonden een hulp in benauwdheden...*'

En is het niet juist met het oog op zulke momenten dat we zó graag wat van God willen horen! In onzekerheid, als 't benauwd kan gaan worden...

Wat heb je anders aan een God, die je nota bene Vader noemt als je alleen maar wat tegen Hem aan kunt praten...

Nu zijn er heel wat mensen die wel eens verzuchten: 'had ik maar eens iemand om tegenaan te praten..., iemand die luistert', maar ten diepste wil ieder graag respons!

Is God zó levend voor ons?

Voor hoeveel procent van de christenen – die zich noemen naar Christus, de Zoon van God – is God echt zo werkelijk?

En dan bedoel ik wel wat anders dan *God in je broekzak hebben.*

Hoe vaak verzucht de mens niet – zelfs de christenmens: de hemel lijkt wel van koper...

Wel, en alles wat je zo aan het begin van dit jaar wenst, dit zeker niet – je wilt een *open heme!* Wat zou er fijner zijn dan dat God vanmorgen/middag/avond zo in ons midden een *persoonlijk* woord sprak!

Wist u dat die verwachting heel reëel in bijbelse tijden leefde?

Als het volk zo samenkwam op het tempelplein, dan kwam men daar geladen met die verwachting: God kan spreken..., wil spreken!

Denkt u maar even terug aan vlak voor kerst: de situatie rond een Zacharias...

En als men zich dan uitte in het gebed en in het lied, dan kon het ineens gebeuren dat God middels de dienstdoende priester ging spreken...

Hebt u het vanmorgen/middag/avond gehoord?

Hebt u God horen spreken in psalm 46?

Nu kunnen we natuurlijk zeggen dat de bijbel zondermeer Gods woord is en *dus* spreekt Hij daarin en daardoor, maar u voelt wel dat ik het concreter bedoel, in de zin van: ja, *dat* is voor mij persoonlijk! of voor ons samen!

Wel, God spreekt persoonlijk en voor ons samen in deze psalm... het woord mag er voor ieder zo uitspringen!

Toch moet ik nu wel iets van de omgeving van deze psalm zeggen – deze psalm is door God ingegeven en vervolgens gecomponeerd in een tijd van crisis – dat is al heel wat vindt u niet: zingen in een crisis!

Er wordt verondersteld dat deze psalm ontstaan is in de omstandigheden waarin Hiskia, het volk van Israël en met name de bewoners van Jeruzalem

zich bevonden gedurende de omsingeling van Jeruzalem door de troepen van Sanherib. Eigenlijk zouden we nu die geschiedenis beschreven in 2 Kon. 18 en 19 en bij de profeet Jesaja in hoofdstuk 36 en 37 moeten lezen, maar dat moet u voor u zelf thuis maar doen. U zult dan ontdekken, dat de situatie allerbelabberdst was!

Inderdaad samen te vatten in dat woord: crisis, een noodsituatie!

Het was voor Israël en koning Hiskia een situatie dusdanig dat het leek alsof zich de aarde verplaatste, de bergen stonde te schudden en de zee met razend geweld bulderde.

Een situatie waarvan je kunt zeggen: *de duivel tart God!*

Kent u dat vanuit uw eigen leven? Dat het zo dreigend kan zijn? Zo dreigend kan worden dit jaar voor jouw gevoel.... en God spreek dan alstublieft!

Wat doet koning Hiskia? Wat zou ik doen?

Natuurlijk de zaak voor God brengen! én startklaar zijn om van alles en nog wat te organiseren!
Hiskia zoekt God zoals wij Hem *moeten* zoeken, hij verwacht een woord van God! Een woord waarop je kunt vertrouwen, stel u voor! Dat is geloof. Hij verwacht een woord waar je wat aan hebt, concreet passend in de situatie.

Hij maakt God als zodanig groot, geeft Hem de eer! **Looft Hem!** En wat heeft het woord gezegd? **Wie lof offert, eert Mij en baant de weg dat ik hem mijn heil doe zien....** Van daaruit staat hij voor God, neemt dat woord *letterlijk*, en moet je dat nu juist ook niet bij God?! Hij pleit toch in Jezus voor elke titel en jota?... Doen wij dat (nog)? Het woord **letterlijk** nemen?!

Hebt u ervaring met God? Geloofservaringen? Zegeningen...., in dit afgelopen jaar?! Hebt u ze al geteld? Of overschaduwen de puinhopen en de omstandigheden, je bent toch realist! Nee, je bent pas realist wanneer je gaat tellen. En dat doet Hiskia..., dat doet de psalmist.

En dan is het woord aan God!

De God die in zijn woord durft stellen: *daag me uit dat Ik de hemelvensters open...!*

En middels de profeet Jesaja geeft God een woord...

Wat zou u verwachten dat dat woord zou zijn?

Kijk naar de ernst van de situatie: *omsingeld* – geen uitweg meer!

Ik zou verwachten dat God **marsorders** zou geven! Aanwijzingen, concreet, waar je wat aan hebt in het opzetten van een plan de campagne...

Je mag nu gerust even aan de eigen omstandigheden denken...!

Weet u wat God zegt middels de profeet Jesaja? Je kunt het samenvatten met wat God spreekt in deze psalm... onze tekst... voor deze dag... voor dit jaar... een woord van God *persoonlijk*, voor Hiskia en u en mij persoonlijk...

psalm 46: 11:

Laat af en weet dat Ik God ben!

Letterlijk vertaald: *wees stil en weet dat Ik God ben...* asjemenou!

Wat zeg je daarvan Hiskia, en wij die dat lied kennen: *laat mij niet mijn lot beslissen, zo ik mocht ik durfde niet, ach hoe zou ik mij vergissen, als Gij mij de keuze liet...*

Zullen we *nou* zelf maar aanpakken. Staaft zo'n woord niet de gedachte: *God helpt wie zichzelf helpt...*

Kom nou, s t i l z i j n!

Stel u voor, *dat* als tekst voor elke dag van het jaar – voor de dag, dagen, dat je het moeilijk hebt, er geen gat meer in ziet! Op werk, je huwelijk, in ziekte, voor het examen...

Had u dat nu van de Here God verwacht op deze vierde januari?

Hiskia had je dat nu gebeden? Heb je daarvoor geloofd tot in het loflied? Zing je nu nog: *God is en toevlucht en een sterkte...* **'Wees stil...!'**

Alsof je een klein kind bent. Dat zeggen ouders tegen een kind dat steeds maar aandacht vraagt terwijl je als volwassenen onder elkaar aan het praten bent: 'papa, mama, nou wil ik wat zeggen...', dan zeg jij als ouder: 'nou even niet, wij zijn nu aan het praten, dan moet jij even stil zijn...'.
Kunnen *wij* dat? 'even stil zijn...'.
Zijn wij volwassenen niet net kinderen?

Als je nu heel eerlijk bent, dan zou je je dit woord ergens kunnen voorstellen als je uitgaat van het gegeven *dat er wat tegen God aangepreft, geroepen, geschreeuwd, ... gevloekt wordt!*

Is het een wonder dat Hij dan ook eens, net als een ouder tegen een lastig kind zegt: *hou je nu eens even stil!!*

Weet u wat me bij mezelf naar God toe is opgevallen – in mijn relatie met Hem: wat praat ik wat af en wat praat ik er vaak tussendoor als Hij wat zegt...

En dan dat grote wonder, dat Hij me niet, uitgaande van hoe ik als mens zou reageren, een standje geeft zoals ik misschien in dit woord van Hem meen te moeten beluisteren. Nee zó bedoelt Hij dit woord niet...

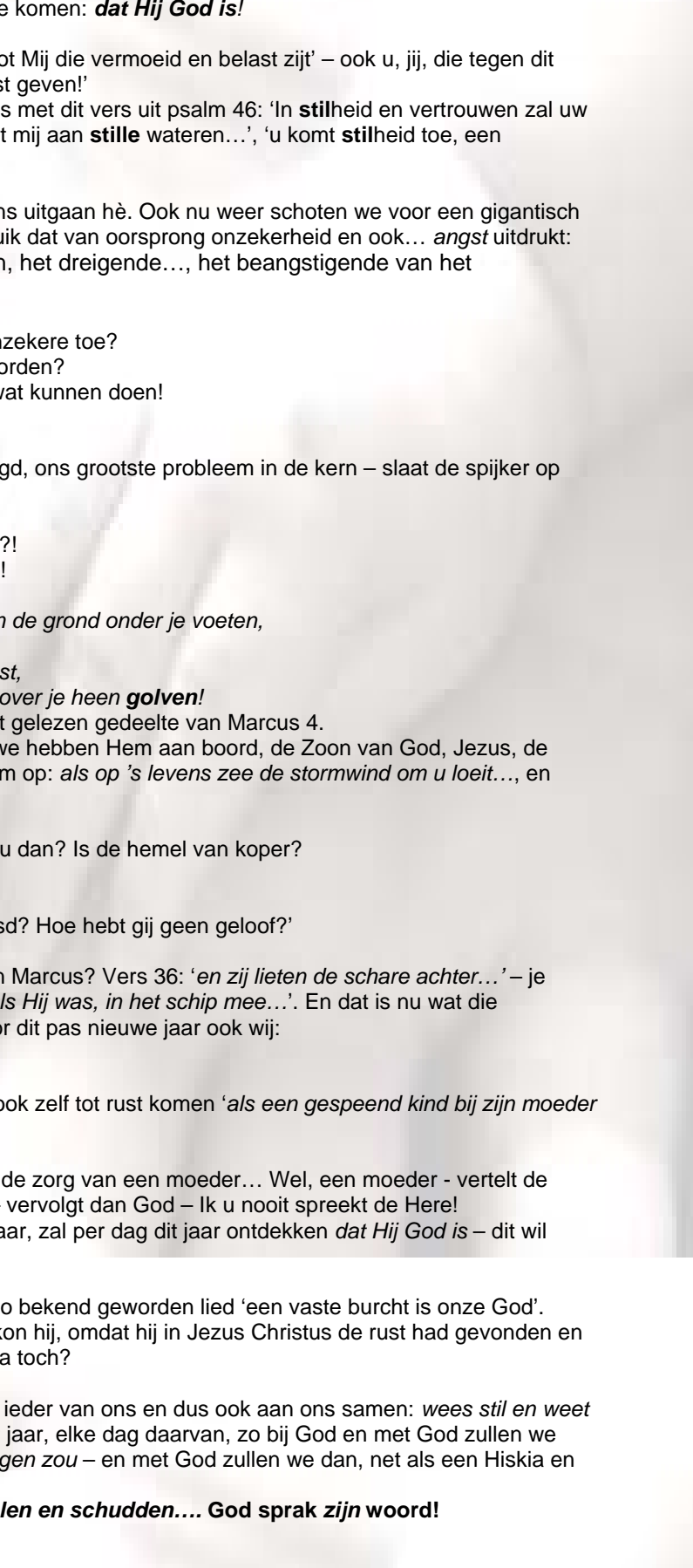
En wie God kent als Hiskia God kende en Hem dit woord vanmorgen persoonlijk tot zijn/haar hart hoort spreken, zal weten dat Hij er *meer* mee bedoelt: in Liefde!

Het is niet een kwade vader, maar de Liefdevolle Vader!

Hij ziet Hiskia. Hij kent *de mens* Hiskia die straks, als hij te horen krijgt dat hij ongeneeslijk ziek is, tegen de muren opkruipt en het tot God uitschreeuwt, de zegeningen door de tranen heen dan niet meer zo duidelijk

ziet en Hem *dan* toch ook tot hem hoort spreken, eigenlijk net als nu: *'wees stil en weet dat Ik God ben!'*
Wat moet je soms doormaken om daarachter te komen: ***dat Hij God is!***

'Wees stil' – nieuw testamentisch: 'komt allen tot Mij die vermoeid en belast zijt' – ook u, jij, die tegen dit jaar..., tegen het leven, opziet - 'en Ik zal u rust geven!'

Luister eens naar Gods woord dat doorweven is met dit vers uit psalm 46: 'In **stilheid** en vertrouwen zal uw sterkte zijn...', 'de Here is mijn Herder, Hij voert mij aan **stille** wateren...', 'u komt **stilheid** toe, een lofzang...'.

Wat anders dan zoals wij het oude jaar als mens uitgaan hè. Ook nu weer schoten we voor een gigantisch bedrag aan kabaal de lucht in... Een oud gebruik dat van oorsprong onzekerheid en ook... *angst* uitdrukt: de knallen moeten de boze geesten verjagen, het dreigende..., het beangstigende van het onbekende.

Daar zitten we dan en wat doen wij naar het onzekere toe?
En helemaal als het onzekere dreigend gaat worden?
We worden nerveus, druk, praten... en willen wat kunnen doen!

Here wat schiet ik op met stil zijn?
Maar God in al zijn liefde raakt, eerbiedig gezegd, ons grootste probleem in de kern – slaat de spijker op zijn kop!

Is het ook niet uw grootste probleem..., *stil zijn*?!
Zijn we nu niet juist daar het *meest bang* voor?!
In de stilte dringt het immers het meeste door:
het schudden van de aarde, het wegzinken van de grond onder je voeten,
het schudden van de bergen,
het wegvallen van zichtbaar en tastbaar houvast,
*het bulderen van de zee – alsof de problemen over je heen **golven!***

Zijn we niet ergens net als die discipelen uit het gelezen gedeelte van Marcus 4.

We zijn van wal gestoken, 't nieuwe jaar in..., we hebben Hem aan boord, de Zoon van God, Jezus, de kruisvlag hoog in top..., en dan steekt een storm op: *als op 's levens zee de stormwind om u loeit...*, en waar is God dan voor ons?!

Here merkt u dan niet dat we vergaan? Slaapt u dan? Is de hemel van koper?
Hebt u geen woord?
En Hij zeide tot de zee: 'zwijg, wees... **stil!**'
En Hij zeide tot *hen*: 'waarom zijt gij zo bevreesd? Hoe hebt gij geen geloof?'

Weet u wat ik zo mooi vond in dat gedeelte van Marcus? Vers 36: '*en zij lieten de schare achter...*' – je staat er *persoonlijk* voor – '*en namen Hem zoals Hij was, in het schip mee...*'. En dat is nu wat die discipelen mochten ontdekken en vandaag voor dit pas nieuwe jaar ook wij:

Hij is en wil aan boord zijn, zoals Hij was!

Gisteren en heden DEZELFDE!

Dáár zit r u s t in! En dan mag je (en kan je) ook zelf tot rust komen '*als een gespeend kind bij zijn moeder*' zegt de psalmist in psalm 131.

.... Hoe hebt gij geen geloof?

Als ik niet vertrouw zoals een kind vertrouwt in de zorg van een moeder... Wel, een moeder - vertelt de bijbel! – kan nog de zuigeling vergeten, maar – vervolgt dan God – Ik u nooit spreekt de Here!

Wie zich zo tot stilte laat brengen, per dag dit jaar, zal per dag dit jaar ontdekken *dat Hij God is* – dit wil zeggen *een vast punt!*

Midden in zijn crisis componeerde Luther zijn zo bekend geworden lied 'een vaste burcht is onze God'. Hij schreef dat vanuit... deze 46ste psalm. Dat kon hij, omdat hij in Jezus Christus de rust had gevonden en los was gekomen van zichzelf... net als wij..., ja toch?

Hoor God spreekt dit woord persoonlijk tot een ieder van ons en dus ook aan ons samen: *wees stil en weet dat Ik God ben*, met andere woorden: breng dit jaar, elke dag daarvan, zo bij God en met God zullen we dan – *want God is geen mensenkind dat Hij liegen zou* – en met God zullen we dan, net als een Hiskia en Luther, de overkant halen!

Laat dan maar bruisen en schuimen, wankelen en schudden.... God sprak zijn woord!

Amen.